

Arrest

**nr. 59 808 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 26 juli 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 2483 van 11 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep verworpen.

Op 12 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen deze beslissing

dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen die bij arrest nr. 1606 van 27 november 2007 het beroep heeft verworpen.

Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 december 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21/10/2010 bij onze diensten werd ingediend door:

R., M. (RR...) geboren te (...)

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid) en Arrest n° 193/2009 dd. 26/11/2009 van het Grondwettelijk Hof, m.n.:

Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij de aanvraag, noch enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld. Tevens werd er geen reden aangehaald waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen:

Betrokkene legt een bewijs van verlies van zijn paspoort dd. 5/03/2009 voor. Indien betrokkene inderdaad niet meer over zijn paspoort beschikt had hij ruim de tijd om pogingen te ondernemen om een identiteitsdocument te verwerven. Betrokkene toonde niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Rechtspleging

De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet is gewijzigd door de wetten van 29 december 2010 (B.S. 31 december 2010). Sinds 10 januari 2011 verloopt de annulatieprocedure op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen: 39/71; 39/73, § 1; 39/73-1; 39/74; 39/75; 39/76, § 3, eerste lid en 39/77, § 1, derde lid. Dit heeft tot gevolg dat een syntheseseminarie slechts wordt opgevraagd indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging ervan vereist en de neerlegging ervan beveelt bij beschikking. *In casu* is neerlegging van een syntheseseminarie niet bevolen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7, § 1 en 2 van het KB van 17 mei 2007 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgend uiteen:

"(...) Terwijl,

Het Grondwettelijk Hof in een Arrest van 26/11/2009 (Arrest nr. 193/2009) reeds heeft geoordeeld dat gelet op de doelstellingen -het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure bij het aanvragen van een regularisatie op grond van medische motieven, elk document volstaat, waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld;

Dat bijgevolg het overleggen van een bewijs van het verlies van het paspoort, dat op zich niet betwist wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, in casu moet volstaan;

Dat op grond van het door de verzoekende partij overgelegde document, de identiteit van de verzoekende partij met voldoende zekerheid vast stond;

Dat Uw Raad overigens reeds heeft geoordeeld dat een attest van verlies van een identiteitsdocument niet kan verworpen worden als "niet vergelijkbaar met een document voorzien in de omzendbrief van 21 juni 2007", als niet aangetoond wordt om welke redenen de identiteit van verzoeker onzeker of onduidelijk zou zijn ondanks het voorgelegde attest, waardoor de aanvraag onontvankelijk zou kunnen worden (RvV 29/10/2008, nr.17.987; RvV 18 november 2009, nr. 34.317);

Dat de verzoekende partij inmiddels op 22/12/2010 in het bezit werd gesteld van een nieuw paspoort, dat zijn identiteit volledig bevestigt en dat gevoegd wordt bij het huidige verzoekschrift;

Dat aan de verzoekende partij in de ontvankelijkheidsfase, niet de eis kan gesteld worden, dat hij bewijzen zou overleggen dat hij het nodige deed om aan een nieuw paspoort te geraken;

Dat de beslissing de in het middel aangeduide bepalingen dan ook schendt;"

3.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 9 december 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980, onontvankelijk wordt verklaard.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat zij niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, noch van een motivering die verzoeker vrij zou stellen van deze voorwaarde.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker geen enkel identiteitsbewijs bij zijn aanvraag had gevoegd. Er werd ook geen enkele reden vermeld waarom verzoeker niet aan een identiteitsbewijs zou kunnen geraken.

Het attest met betrekking tot het verlies van zijn paspoort dateert van 5 maart 2009. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 21 oktober 2010. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aangetoond dat hij in de periode van maart 2009 tot oktober 2010 inspanningen zou hebben gedaan om aan een nieuw paspoort te geraken. Dat doet hij opnieuw niet in zijn verzoekschrift. Hij heeft bij zijn aanvraag ook geen enkele verantwoording gegeven waarom hij anderhalf jaar na het verlies van zijn paspoort nog steeds niet over een nieuw paspoort beschikt. Hij heeft niet bewezen dat het voor hem onmogelijk is om aan een nieuw paspoort te geraken.

Verzoeker zou heden wel een nieuw paspoort hebben. Dit doet echter de motivering van de beslissing niet ongedaan.

De vaststelling blijft dat verzoeker geen bewijzen heeft aangeleverd dat hij voorheen in een ruime tijdsspanne van anderhalf jaar pogingen zou hebben ondernomen om een nieuw paspoort te bekomen, noch dat het voor hem onmogelijk zou zijn om er één te bemachtigen.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.”

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart en dat verzoeker niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, §§ 1 en 2 van het KB van 17 mei 2007.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in

België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet. Verzoeker betwist dit niet. Aldus is de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 niet aangetoond.

Verzoeker verwijst naar het door hem ingediende bewijs van verlies van zijn paspoort en het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof. Hij betoogt dat dit bewijs volstaat om zijn identiteit aan te tonen en dat de waarachtigheid van dit bewijs door verweerder niet wordt betwist. Verzoeker verwijst tevens naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de aanvraag vergezeld ging van een attest van verlies van paspoort.

Daargelaten de wettigheid van het motief in de bestreden beslissing waar verweerder stelt dat geen document is ingediend waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld, stelt de Raad vast dat anderzijds wel degelijk rekening is gehouden met het bewijs van verlies van paspoort. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd dat verzoeker ruim de tijd had om pogingen te ondernemen om een identiteitsdocument te verwerven en *“Betrokkene toonde niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.”* Verzoeker werpt op dat *“in de ontvankelijkheidsfase, niet de eis kan gesteld worden, dat hij bewijzen zou overleggen dat hij het nodige deed om aan een nieuw paspoort te geraken;”*. De Raad stelt vast dat het bewijs van verlies van paspoort dateert van 5 maart 2009 en verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 21 oktober 2010, met name anderhalf jaar later. Het is niet kennelijk onredelijk te verwachten dat verzoeker ‘ondertussen’ pogingen zou hebben ondernomen om een identiteitskaart te verwerven. In de aanvraag om machtiging tot verblijf geeft verzoeker geen enkele verklaring waarom hij (sinds anderhalf jaar) in de onmogelijkheid was om het identiteitsdocument in België te verwerven. Verweerder stelt bijgevolg correct vast dat verzoeker niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven terwijl hij ruimschoots de tijd had om pogingen te ondernemen om een identiteitsdocument te verwerven. Dit motief is niet kennelijk onredelijk, te meer nu blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een afschrift van zijn paspoort voegt en hij zich op 22 december 2010 in het bezit heeft gesteld van een nieuw paspoort. Verzoeker bevestigt aldus dat hij niet in de onmogelijkheid was om het identiteitsdocument in België te verwerven.

Het motief in de beslissing dat het bewijs van verlies van zijn paspoort op 5 maart 2009, *anno* 9 december 2010 niet (meer) volstaat omdat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen zijn identiteitsdocument te verwerven en niet heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden om het identiteitsdocument te verwerven in België, is niet kennelijk onredelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing deze moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle bijgebrachte stukken en meer in het bijzonder op het bewijs van verlies van paspoort en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN